

maal om Forandring i den Sikkerhed, der ved Skifteextracten er givet de Umyndige. Vedkommende sælger en Parcel af sin Eiendom, hvorved Pantet formindskes, og der bliver nu Spørgsmaal om at afbetale Noget paa Arven og om, hvorvidt det derefter kan tillades, at det Øvrige bliver staaende. Vedkommende vil arrangere sine Prioriteter, men et saadant Arrangement kan ikke let træffes paa Grund af den Sikkerhed, der er givet de Umyndige ved Skifteextracten osv. osv. Enhver, der er kjendt med Forholdene, navnlig paa Landet, veed, at det stæer saa at sige hver Uge, at der er Spørgsmaal om flige Ting, og for Afgjørelsen af saadanne Spørgsmaal maa der have en Bestemmelse, saaledes at man kommer ud derover uden altfor stor Besvær og Vidtløftighed for Vedkommende. Nu er det saaledes, at det er Justitsministeriet, der bestemmer, hvorvidt den ved Skifteextracten givne Sikkerhed kan forringes eller ikke; men da der af saadanne Spørgsmaal er et stort Antal, og da de alle omtrent ere af samme Bestaaffenhed og Natur, har Justitsministeriet overladt til Amtmanden, efter en ham givne Instrux, at afgjøre de fleste af de herhen hørende Spørgsmaal. Denne Maade at afgjøre Sagen paa er let og praktisk, og jeg har derfor foreslaaet, at den ogsaa optages i den her foreslaaede Paragraph.

Man vil altsaa see, at det ikke er nogen principiel Forandring, som Ændringsforslaget gaar ud paa, men at det kun er, om jeg saa maa sige, en Supplerings eller Fuldstændiggjærelse af det Forslag, som Udvalget har stillet. Det er en Supplerings, som jeg troer er hensigtsmæssig, og i alt Fald tør jeg sige — deri troer jeg, at de Mænd, der ere inde i Forholdene ville give mig Ret —, at saaledes som Udvalgets § 2 er affattet, kan den i Virkeligheden ikke bruges. Naar der imod det Forslag, jeg har tilladt mig at stille, er indvendt, at man derved paalægger Skifteforvalteren Forretninger, som ere af en administrativ Natur, og at dette er stridende imod hvad man tilsigter, nemlig en Afstillelse imellem de judicielle og administrative Myndigheder, kan jeg i Virkeligheden ikke give denne Indsigelse Medhold. For det Første vil jeg bemærke, at det jo vel er foreslaaet, at Dommerne herefter,

naar de nye Retstvæbse dannes, foruden mange andre Forretninger tillige skulle overtage Skifteforvaltningen, men det er dog kun et Forslag, og det maa dog erkjendes, og vil vist ogsaa erkjendes, naar dette Spørgsmaal kommer til Forhandling, at det vil være meget tvivlsomt, om det overhovedet er rigtigt at ordne Sagen paa den Maade, at man fremdeles henlægger til Dommeren en Masse Forretninger, som det dog vil være aldeles umuligt for ham enten at overkomme eller at bære Ansvar for. Men selv om det nu skulde blive besluttet, at Dommeren herefter tillige skal være Skifteforvalter, saa vil jeg sige, at de Forretninger, som der her er Spørgsmaal om at paalægge ham, ere — det vil indrømmes af Enhver, som har haft med disse Sager at bestille — aldeles forsvindende Bagateller, som han med stor Lethed kan udføre, naar man overhovedet vil paalægge ham at være Skifteforvalter, og at han udfører dem, er, paastaar jeg, den bedste, letteste og bequemeste Maade at ordne Sagen paa for alle Vedkommende. Dernæst maa jeg erklære, at jeg ikke kan indrømme, at de heromhandlede Forretninger ligge udenfor Dommerens Virksomhed som Skifteforvalter; han slutter disse Boer paa den Maade, at Vedkommende fritages for at indbetale Arven contant, mod at der gives den i særlige Lovbestemmelser fordrede Sikkerhed for Arvemidlerne. Dette sidste Forhold er imidlertid kun midlertidigt; thi efter de almindelige Regler skulle Pengene strax ved Skiftets Slutning indbetales i Overtormynderskabet, og det er altsaa en Begunstigelse, der ved denne Udsættelse indrømmes Vedkommende. Saa snart imidlertid de Forhold forandre sig, som vare tilstede ved Skiftets Slutning, som f. Ex. derved, at den stillede Sikkerhed er bleven forandret, osv., saa er Vedkommende forpligtet til at indbetale Arven, og det er altsaa som sagt kun Udsættelse af, hvad der skulde være steet dengang Skiftet blev sluttet, som her har fundet Sted. Men hvad er nu naturligare, end at Vedkommende, naar han 2, 3, 4 Aar efter Skiftets Slutning skal indbetale Arven, betaler Pengene til Skifteforvalteren, hvortil han selvfølgelig havde været pligtig, hvis Pengene havde været tilstede den